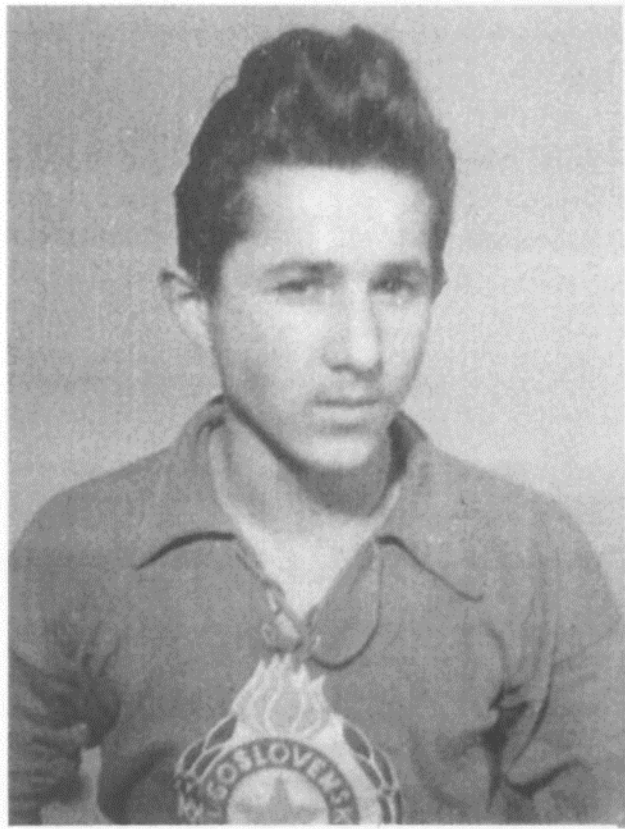

ВИЈАРЕЂО – Прича за историју спорта – 60 година од тријумфа омладинаца Партизана у Италији

Почетком фебруара 2011. навршавају се 60 година од како су омладинци Партизана постигли први међународни фудбалски успех, а то је и први успех југословенских и српских омладинаца на међународном фудбалском такмичењу тимова од завршетка Другог светског рата. Напоменимо, да су у Вијаређу у току ових 60 година учествовале бројне омладинске екипе из Југославије, али ни једна није освојила пехар турнира. Омладински турнир у Италији, у Вијаређу, један је од најјачих омладинских турнира у свету.

Тако је било и те давне, 1951. На овом турниру, који носи назив "Карневалски куп" осим Партизана учествују и омладинске екипе Виене из Беча, Расинга из Париза, Динама из Загреба, Интера из Милана, Сампдорије из Ђенове, Роме, Фиорентине, Болоње и др. из Италије и Европе.

Околности у којима се Југославија налазила, крајем 1950. када је примљен позив Италијанске фудбалске федерације, биле су веома тешке. Границе затворене, блокиране са свих страна, а ратна немаштина се још осећала: храна велики проблем, одећа још већи, а беле технике и робе широке потрошње, уопште нема. Млади Београђани су униформисани, једни у браон, други у тегет оделима, а остали у службеним или војним униформама. Излазак из земље је строго контролисан, одобрава се само истакутим

спортистима и врхунским клубовима из прве лиге. За омладинце Партизана путовање у иностранство су "пусти снови". Међутим, када су уведени тренинзи сваког дана, па и два пута дневно, уместо два пута недељно, било је јасно да су припреме за "Карневалски куп" у Вијаређу започеле.

Захтеви који су се постављали за време напорних тренинга, али и жеља за успехом потпуно су нас уозбиљили. Тренери, искусни Иљеш Шпиц и Милован Ћирић (тренер подмлатка и другог тима) брижљиво су нас припремали. Играле су се тренинг утакмице против првих тимова Друге лиге и комбинованог тима Партизана.

На пут су кренули: вођа пута капетан Артур Такач (много година касније стални члан и високи функционер Међународног олимпијског комитета), пуковник Козлица, тренер Ћирић и 15 играча. Интересантно је поменути да је у вагону Београд-Париз, осим омладинаца Партизана, било још два три путника, а када се стигло на италијанску границу толико је путника било у читавој композицији. Време за путовање југословенских грађана у Трст и Венецију још није пристигло. Тада је погранична зона у широком луку спречавала сваки саобраћај са суседима. Дуже задржавање у Сежани, због покушаја илегалног преласка границе. Граничари и милиција (полиција) опколили су читаву композицију која је била постављена на каналу. Бледи и уплашени "бегунци преко границе" излазе из тесног и затрованог акумулаторског простора у коме су провели два дана и ноћ. Са великим закашњењем, између испреплетаних навоја бодљикаве жице воз лагано прелази државну границу.

У првом мечу са Болоњом омладинци Партизана су победили са 2:1. Била је то лепа утакмица у којој се истакао Владимир Руман (тренер бечке Виене честитао му је у свлачионици на изванредној одбрани гола). Са истим резултатом савладан је и париски Расинг који је сматран за фаворита турнира. За то време Сампдорија је елиминисала веома добро припремљену Виену, а пре тога Рому. На овим утакмицама су играли и истакли се Војслав Стефановић (касније професор универзитета и познати спортски психолог) и Нинослав Капамација (дуго година играо за мостарски Вележ). Обојица су следеће, 1952. године, играли за омалдинску репрезентацију Југославије која је у Француској постала омалдински првак Европе.

Финална утакмица између омладинаца Партизана и Сампдорије окупила је велики број гледалаца. Стадион је био испуњен, иако је целог дана падала киша; навијачи су седели и дуж аут-линије. Да би допунили своје громогласно навијање Ђеновљани су довели и два дувачка оркестра. На данашњим утакмицама ово је обична појава, али у у нашој земљи тада се тако нешто није могло замислити. Торцида се јавила много година касније, а одмах затим и Делије.

За финални меч Партизан је изашао у стандардном саставу, док су резерве: голоман Настић (будући директор Хитне помоћи), Ђурика Шпиц, син славног партизановог тренера, могао је да игра на сваком месту у тиму (све до своје смрти боравио у САД, као архитекта и фудбалски тренер), Војкан Стефановић, и Нине Капамација, били и једини наши навијачи, јер тада замена у току утакмице није била дозвољена. Уместо химне "Хеј, Словени" свирана је "Интернационала".

За финалну утакмицу Сампдорија је увела свог сениорског репрезентативца, најстаријег играча на терену, Лучентинија који је само неколико дана пре играо за италијанску репрезентацију против Немачке. Чудан амбијент, киша, блато, громогласно навијање и појава Лучентинија вероватно су утицали да смо почели утакмицу веома нервозно и збуњено. Напади Италијана ређали су се један за другим, па су већ у десетом минуту повели са 1:0. Само пожртвованом игром успели смо да блокирамо нападе Сампдорије и пред крај првог полувремена убачену лопту од Богојевца, Воргић је претворио у гол.

У другом полувремену наставило се у истом темпу. Развила се огорчена борба. Средином другог полувремена из једне обичне ситуације настао је преокрет у нашу корист. Степић (касније дугогодишњи капитен Сарајева) је хтео да упосли Крајишника, али се лопте докопао Томашевић и одмах продужио брзом Богојевцу који је дивно послужио Вају Шијаковића. Искусни Ваја пласирао је лопту поред немоћног голмана Сампдорије. Бодрени од целог стадиона Италијани су кренули на све или ништа. Али, ми смо одолели.

Омладинци Партизана тако су резултатом 2:1 освојили "Карневалски куп" у Вијаређу који је крунисан великим и дивним прелазним пехаром који је примио капитен Воргић и једним малим сталним пехаром који је примио вођа пута капетан Артур Такач.

Пред повратак, са нешто мало лира купујемо "ситнице" које се не могу наћи у Београду – чоколаду, хемијску оловку, поморанџе, кравате или уместо свега овога ручни сат.

На банкету у Београду, у Дому ЈА приређеном у част првог међународног успеха омладинаца Партизана, сваки од играча добио је новчаник "Народне радиности" са угравираном плочицом "За успех у Вијаређу". У београдским биоскопима журнал Филмских новости за март приказивао је кратку епизоду са финалне утакмице обавештавајући цењену јавност о овом успеху.

Слободан Бане Плазинић